

AUTEUR VAN O.A. PROOI EN DOODSTRIJD

JOHN SANDFORD

DE ZON VAN
EEN MACHTIGE
RUSSISCHE
ZAKENMAN WORDT
VERMOORD.
LUCAS DAVENPORT
KRIJGT HULP VAN
AGENTE NADYA
KALIN BIJ HET
ONDERZOEK...

ONDER SCHOT

EEN LUCAS DAVENPORT-THRILLER

J O H N S A N D F O R D

DE ZOON VAN
EEN MACHTIGE
RUSSISCHE
ZAKENMAN WORDT
VERMOORD.
LUCAS DAVENPORT
KRIJGT HULP VAN
AGENTE NADYA
KALIN BIJ HET
ONDERZOEK...

ONDER SCHOT

EEN LUCAS DAVENPORT-THRILLER

Over het boek

In de haven van Duluth wordt het lichaam aangetroffen van een Russische man. De FBI en de plaatselijke politie tasten in het duister, maar al gauw komt er hulp uit Rusland in de persoon van de Russische agente Nadya Kalin. Om alles in goede banen te leiden wordt Lucas Davenport gevraagd Nadya te helpen met haar onderzoek. Hij vermoedt dat er een politiek kat-en-muisspel wordt gespeeld en vertrouwt de mooie Nadya voor geen cent. Dan wordt kort daarop opnieuw een moord gepleegd, nu op een onschuldige zwerfster...

Over de auteur

John Sandford is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld, en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 300.000 exemplaren van zijn boeken verkocht. Hij schreef meer dan dertig thrillers in de Lucas Davenport-reeks. John Sandford woont in Minnesota.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood

Moordritueel

De ooggetuige

Blinde haat

Op glas ijs

De insluiper

Zieke geest

Oog om oog

Dood spoor

Verbeten strijd

Vals spel

Wurggreep

Doodstrijd

Prooi

Onder schot

Moordprofiel

Verborgen boodschap

Het duivelscontract

De duivelscode

Duivels spel

Noodsprong

Dodenwake

Het duister van de maan

Slecht geweten

In het heetst van de nacht

Vuile handen

Troebel water

Kille woede

Bezoek onze internetsite
www.awbruna.nl voor informatie over
onze boeken, volg @AWBruna op
Twitter of bezoek onze Facebook-
pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Sandford

Onder schot

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Hidden Prey

© 2004 by John Sandford

Vertaling

Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp

Select Interface

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers,

Utrecht

ISBN 978 90 449 7292 4

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,

opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting

Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Het was een van de allerlaatste zomerdagen, laat in de avond.

Annabelle Ramford zat op een vochtig stuk vloerbedekking in een veldje guldenroede aan het zuidelijkste puntje van Lake Superior en de maan stond groot en bleek aan de hemel. Tussen haar dijen had ze een fles goedkope rode wijn geklemd. Ze had het warm en voelde zich op haar gemak, vredig en een beetje aangeschoten te midden van de geur van rotte vis, dieselolie, vergaan onkruid en de zure stank van haar eigen, ongewassen T-

shirt.

Annabelles vrienden, als ze echt vrienden waren, noemden haar Trey. Ze had schouderlang rossig blond haar dat steil en dicht langs haar schedel naar beneden hing omdat het zo vuil was, een ingevallen, verweerd gezicht met groene priemogen, een puntneus en een te mager lichaam waar je de botten doorheen kon zien. Op haar kin had ze – wat zij noemde – haar ‘uiterlijke kenmerk’, zoals in: de politie heeft het lijk kunnen identificeren aan de hand van de uiterlijke kenmerken.

Haar kenmerk was een litteken in de vorm van een omgekeerde C, het overblijfsel van een vechtpartij in het

tehuis voor daklozen in Albuquerque. Een zwerver die Buddy heette had haar gebeten en toen ze overeind was gekrabbeld van de vloer, had ze gebloed als een rund en was ze een stuk van haar kin kwijt geweest. Ze geloofde dat Buddy het had ingeslikt. Ze had er bijna begrip voor kunnen opbrengen want als je een zwerver was, at je al het vlees dat je te pakken kon krijgen.

Annabelle Ramford was, net als Buddy, een zwerver.

Of misschien heette het zwerfster.

Het was een lange, heel vreemde trip geweest, dacht ze filosofisch door de wijn. Ze had een normale jeugd en een goede

schoolopleiding gehad... had zeilvakanties op Lake Superior gehouden, wat de reden was dat ze 's zomers terugkwam naar Duluth. Na particuliere scholen in St. Paul was ze naar de universiteit van Minnesota gegaan, waar ze sociologie had gestudeerd. Daarna was ze rechten gaan studeren, maar ze had in die periode vooral uitgeblonken in marihuana en gintonic. Ze was toch afgestudeerd en had dankzij de invloed van haar vader een baantje als pro-Deoadvocaat in Hennepin County gekregen, waar ze stijf van de crack verkrachters had verdedigd.

Crack. Als ze haar ogen dichtdeed, kon ze nog steeds voelen hoe het haar uit

zichzelf had getild. Ze was gek geweest op crack, gekker dan ze ooit op een mens was geweest. Crack had haar eerst haar baan, toen al haar keurige vrienden en vervolgens haar ouders gekost, die haar ten slotte hadden opgegeven. Maar zelfs op het dieptepunt, toen ze met haar dealer naar bed ging voor een blow, had dat een redelijke ruil geleken.

Toen ze uiteindelijk wakker was geworden, vier jaar nadat ze aan de pijp was gegaan, had ze geen leven meer gehad en was ze drie keer voor geslachtsziekten behandeld, hoewel ze op de een of andere manier aan aids had weten te ontkomen. Sindsdien had ze door de Verenigde

Staten gezworven.

Een vreemde trip, die alsmaar vreemder werd...

Voor haar zag ze de deinende boeglichtjes van een zeiljacht en daarachter de straat en de verlichte huizen van Minnesota Point, de smalle landengte die schuin voor de havenmond langsliep. Hoewel het jacht minstens vijfhonderd meter verderop lag, kon ze het tuigwerk en de katrollen tegen de aluminium mast horen slaan en af en toe kwamen flarden muziek, Sinatra of Tony Bennett, en het gelach van een vrouw haar kant op zweven.

Aan de hemel stonden een miljoen

sterren. En rechts van haar zag ze er nog eens een miljoen, dichterbij, groter en kleurrijker, want dat waren de lichtjes van Duluth, dat zich in noordelijke richting langs de heuvel uitstreekte.

De zomer was ten einde en het werd al wat frisser. Het briesje vanaf het meer was killer geworden. De dag daarvoor had Trey bij de missiewinkel een Tsjechische legerjas gescoord en ze zette de wollen kraag op. De watertemperatuur van Lake Superior kwam zelden boven de tien graden, ook niet midden in de zomer, en in de wind kon je altijd de winter voelen. Maar met deze jas aan had ze het warm, of ze nu binnen of buiten was.

Ze nam een slok wijn uit de fles, veegde haar mond af met haar andere hand en genoot van de fruitige druivensmaak. Een maand, dacht ze.

Ze zou hier nog een maand blijven en dan ergens anders naartoe gaan. Terug naar Santa Monica voor de winter. Ze hield niet van Santa Monica. Er waren daar veel te veel zwervers. Maar in Minnesota kon je doodvriezen, echt waar. Als je je volgoot met whisky en niet meer wist wat je deed, liep je de kans dat de politie je de volgende ochtend stijf bevroren rechtop zittend tegen de deur aantrof. Ze had het met haar eigen ogen gezien.

Maar voorlopig had ze een goed plekje, een slaappleaats die veilig, beschut en gratis was. Vrouwelijke daklozen hadden een zwaarder leven dan mannelijke. Niemand kwam op het idee om een vieze, tandeloze, schurftige zwerver met een baard van een halve meter te verkrachten, maar bij vrouwen lag dat toch anders. Hoever ze ook heen waren, ze hadden nog altijd dat speciale plekje waar sommige mannen maar al te graag in wilden, al was het alleen maar om zichzelf te bewijzen dat ze nog man waren. En om helemaal zeker te zijn van dat laatste, vonden ze het vaak niet genoeg om je alleen te verkrachten maar sloegen ze je

daarna ook nog eens bont en blauw.

Sommige vrouwen waren daar inmiddels aan gewend geraakt en gaven er niet meer om, maar Trey was nog niet zover afgezakt. Als je al het vuil wegdacht, zag ze er niet eens zo slecht uit. Ze werkte nog wel eens als serveerster, of achter de frituur, of als schoonmaakster. Ze was nog niet aangekomen op het punt dat ze bereid was zichzelf te verkopen.

Technisch gezien niet, in elk geval.

Hier in Duluth had ze een leuke dagroutine opgebouwd. De chauffeur die 's ochtends op de bus over Garfield Avenue reed – hij heette Tony – liet haar gratis meerijden naar de stad. Daar, in het

winkelcentrum, waren goede en veilige openbare toiletten waar ze zich kon wassen, en als ze dat had gedaan, ging ze naar de Miller Hill Mall om een beetje te bedelen, heel subtiel, zonder de aandacht van de bewaking te trekken en heel zorgvuldig in haar keuze van de mannen. Heb je een dollar voor me, alsjeblieft? Ze had haar onschuldige meisjesblik geperfectioneerd en in combinatie met haar ingevallen wangen en hongerige groene ogen werkte die uitstekend. Op sommige dagen haalde ze wel vijftig dollar op. Dat moest je in Santa Monica eens proberen.

Ze nam nog een teug wijn, leunde

achterover en hoorde de vrouw op het zeiljacht weer lachen. Toen, even daarna, hoorde ze iets anders.

Er kwam iemand aan.

Carl Walther zat doodstil met zijn rug tegen de zijkant van de loods, met al zijn zintuigen gespannen en het pistool koel in zijn hand. Hij luisterde naar het geluid van de lopende band die het graan naar de valpijp bracht en het geruis waarmee het in het ruim van het schip viel.

Hij had wel vaker zo zitten wachten, in het donker, op hertenjacht voor zonsopgang, met de oren gespitst en turend naar bewegingen in de

ochtendschemer. Net als toen op hertenjacht, toen hij zijn plek voor zijn hinderlaag had ingenomen, was hij nu een en al ogen en oren. Maar naarmate de tijd verstreek dienden andere gedachten zich aan. Hij meende dat hij insecten over zich heen voelde lopen en er zoemde een mug bij zijn oor. Hij had een nieuw bijbaantje nodig, iets wat niets met eten te maken had, want een halfjaar in een pizzatent was meer dan genoeg.

Hij dacht aan meisjes. Randy McAndrews, een blaaskaak die moeite had met woorden van meer dan vier letters, had na gymles gezegd – en Carl had in de buurt van het groepje gestaan –

dat Sally Umana hem al een paar keer had gepijpt in het magazijn van Cheeney's Drive-In. Het nieuws was beantwoord met geloei en de opmerking dat hij uit zijn nek lulde, maar McAndrews had gezworen dat het echt waar was. Carl had meegedaan met de anderen maar die middag was hij de blonde Sally in de gang tegengekomen en had hij onmiddellijk een erectie gekregen, een die hij had moeten verbergen achter een schrift toen hij snel was doorgelopen.

En nu hij eraan terugdacht, hier in het donker, gebeurde dat weer. Alleen al het idee van dat blonde hoofd dat op en neer ging...

Hij hoorde een stem aan boord van het schip, een stem in de verte. Hij veranderde van houding en tuurde in de nacht. Waar bleef hij verdomme? Hij stroopte zijn mouw op en keek op zijn horloge. Jezus, er waren pas zes minuten verstreken sinds de laatste keer dat hij had gekeken. Het leek wel een uur. Net zoals tijdens de hertenjacht, als hij zat te wachten totdat de zon opkwam.

Hij was niet echt gespannen, in elk geval niet zo gespannen als toen hij zijn eerste hond had gedood. Hij dacht er nog wel eens aan terug, het zwart-witte keffertje uit de buurt, dat ze hadden meegenomen naar het bos.

‘Waarom ga je die hond doodschieten?’ had grootvader gevraagd.

‘Omdat ik me moet voorbereiden op de schok die daarop volgt,’ had hij gezegd. Het was een ingestudeerd antwoord geweest, alsof hij het bij de padvinders had geleerd, of bij zijn eerste communie.

‘Precies. Als je met een wapen werkt, moet je je concentreren. Geen medelijden, geen berouw en geen twijfel, want door die dingen word je traag. Vertrouwen is het antwoord op al je vragen. Je comité draagt je op iets te doen en dan doe je het. Dat is het hoogste goed.’

‘Oké.’

‘Denk aan wat Lenin heeft gezegd:

“Politiek heeft geen moraal; ze is slechts een hulpmiddel.”

‘Oké.’ Genoeg Lenin.

‘Nou,’ zei de oude man, ‘schiet die hond dood.’

Hij herinnerde zich dat hij met zijn tong langs zijn lippen ging toen hij de slede van het pistool achteruittrok. De hond voelde blijkbaar dat hem iets te wachten stond, want hij keek naar hem op en de kleine zwarte ogen zochten naar mededogen, niet dat hij dat in zijn leven veel had gekregen. Daarna wendde de hond zijn blik af, alsof hij wist wat er komen ging.

Carl schoot hem achter in zijn kop.

Het was niet moeilijk. Helemaal niet moeilijk; hij voelde zelfs een zekere tevredenheid door zich heen gaan. Dat verbaasde hem. De schok kwam pas een paar minuten daarna, toen ze de hond gingen begraven. Toen Carl het kadaver oppakte, was het nog warm maar wel dood, en het zou nooit meer tot leven gebracht kunnen worden. De hond was er voor altijd geweest. Hij herinnerde zich dat hij in het kleine graf keek en dacht: is dat echt zo?

Daarna waren er meer honden gevolgd en had Carls ziel zich gehard. Hij zag niet langer op tegen de trips naar het bos. Hij genoot er ook niet van; eigenlijk voelde hij

helemaal niet veel.

Hij zat nu met gebogen hoofd te wachten. Zou het moeilijker zijn om een mens dood te schieten? Hij betwijfelde het. Hij had meer van honden gehouden dan van de meeste mensen. Maar de hond was maar een test geweest en deze executie was absoluut noodzakelijk...

Toen zag hij in de verte, bij de spoorbaan, het licht van koplampen naderen. Een auto kwam hobbelend over de spoorwegovergang aangereden en na een paar honderd meter stond hij stil. Er zat een licht op het dak. Een taxi. Carl zette de veiligheidspal van het pistool om, woog het wapen in zijn hand en hield zijn

vinger naast de trekker, zoals hij het had getraind.

Rodion Oleshev stond alleen in het duister.

De taxi keerde, de portiervergrendeling klikte en weg was de auto, terug naar de lichtjes aan de voet van de heuvel, terug naar de stad. Oleshev keek hem na. De taxichauffeur, een man met een vierkante kop, een Zweed volgens zijn vergunning, had niet verder gewild. Hij kon in het donker een lekke band krijgen of in een greppel rijden, had hij gezegd. Klote-Zweden. De hele streek was ervan vergeven.

Oleshev was een breedgeschouderde man die gekleed ging in een zwartleren jack, een zwarte spijkerbroek en simpele zwarte schoenen van een militair uitgaanstenuue. Hij had zich die ochtend niet geschoren en had een zwarte stoppelbaard die jeukte in zijn hals. Hij had een zwarte nylon reistas bij zich. Daarin zaten zijn monsterboekje, een digitale camera, een zonnebril van het merk Razor en een laptop.

Het was een mooie nacht, met een lichte zomernevel boven het koele water van het meer en de maan aan de hemel, en in de verte, een kleine tien kilometer verderop aan de kust, kon hij duidelijk de

lichtjes van een gebouw zien. Dichterbij, ongeveer tweehonderd meter voor hem, aan de kade van TDX, lag het vrachtschip *Potemkin* aangemeerd. Het dek baadde in het licht terwijl het schip een lading graan met bestemming North Dakota in ontvangst nam.

Er was genoeg licht om hem heen, dacht Oleshev, behalve op de plek waar hij stond. De graanloodsen lagen op braakliggend terrein met grindwegen, onkruid tot aan je middel, spoorbanen en industrieel puin, en alles stonk naar verbrande diesel. Aan het maanlicht had hij ook niet veel want het wierp overal harde schaduwen, waardoor kuilen

eruitzagen als bobbels en bobbels als vlak terrein. Oleshev ging op weg naar de *Potemkin*, heel behoedzaam, zag iets glanzen in het zand, porde er met de neus van zijn schoen in en voelde een stalen rails van de spoorbaan.

‘Wat een kloteplek,’ mompelde hij.

Oleshev was absoluut niet blij

wanneer hij dacht aan het telefoongesprek per satelliet met de thuisbasis in Rusland, dat hij zou moeten voeren. Alles bleek een stuk gecompliceerder dan ze hadden verwacht. De Kring van de SVR had óf een akkoord óf een afwijzing verwacht en was erop voorbereid geweest om daarop te reageren met geld, als een gebaar van

goede wil, of met chantage. Maar het enige wat ze tot nu toe hadden gekregen was... gelul.

Wat had de oude man ook alweer gezegd? Het is onmogelijk te voorspellen wanneer en hoe de revolutie zal plaatsvinden. Die schikt zich naar haar eigen raadselachtige wetten...

Vladimir Iljitsj klote-Lenin. Oleshev spuugde in het onkruid en dacht erover na. Gelul en nog meer gelul. De mensen hier lustten er wel pap van. Ze waren communisten. Kon het nog gekker? Ze hadden Russen verwacht, maar ze hadden communisten gekregen.

Politiek maakte alles een stuk

ingewikkelder. Hij struikelde weer, vloekte in het duister en liep door, vloekend en boos, naar het klaarliggende schip.

Oleshev was nog maar net in het licht op het betonnen pad rondom de graanloods gestapt, toen uit de schaduw aan de zijkant van de loods een man tevoorschijn kwam. Hij deed een stap naar achteren en Oleshev zag dat hij zijn handen bij zijn kruis hield en zijn broek dichtritste.

Hij had staan pissen, dacht Oleshev, en hij ontspande zich een beetje, voldoende om niet helemaal alert meer te zijn. De man draaide zich om en toen Oleshev het blonde haar en de roze

appelwangen zag, dacht hij heel even dat het om een bemanningslid ging, iemand van de bewaking, hoewel hij die niet vaak aan deze kant van de oceaan had gezien.

‘Meneer Moshalov?’

Geen bemanningslid dus, niet met die ronde, Zweeds klinkende o’s. De hand van de man kwam omhoog. Niet om hem de hand te schudden. Hij had een pistool in zijn hand en toen Oleshev het zag, schoot er één woord door zijn hoofd dat hij tijdens zijn training had geleerd: schreeuw.

Eigenlijk stond er in het handboek: ‘Probeer u te ontspannen maar wees erop voorbereid onmiddellijk in actie te komen.

Als u ziet dat uw belager van plan is op u te schieten, schreeuw dan naar hem om hem af te leiden. Zelfs als u wordt gedood, kunnen uw kameraden daar misschien hun voordeel mee doen.'

Wat een gelul, had Oleshev gedacht toen hij het voor het eerst las. Laat iemand anders maar schreeuwen. Toch dacht hij op het kritieke moment: schreeuw. Maar voordat hij zijn mond open kon doen, had de man hem in zijn hart geschoten. Hij voelde de pijn in zijn borst, maar zijn hersens werkten nog en zijn gezichtsvermogen werd zelfs beter, want hij zag meer licht. Genoeg licht om te zien dat de man zich over hem heen

boog en het pistool op zijn ogen richtte. Hij kon de O van de opening in de loop duidelijk zien en wilde weer schreeuwen.

Carl, die niet wist dat hij Oleshev in het hart had geraakt, deed een stap naar voren en schoot de Rus van korte afstand twee keer in het voorhoofd. Het had geen nut, maar dat wist hij op dat moment niet. Hij kende zijn theorie, maar veel praktijktraining had hij nog niet gehad.

Trey had Oleshev horen aankomen, mopperend, vloekend en struikelend door het onkruid.

In het afgelopen uur waren er twee of drie mensen om de graanloods heen

gelopen. Ze was uit het zicht gebleven in haar kuil, met haar fles, onzichtbaar in de nacht, en had genoten van de aanblik van het meer. Ze geeuwde. Als de man de ladder van het schip op zou klimmen, zou ze door het groen teruglopen naar het huisje en daar knock-out gaan.

Haar huis.

In de container bij de Missiewinkel had ze twee hele rollen plasticfolie met luchtkussentjes gevonden en met een paar stroken plakband had ze daar een buitengewoon luxueuze matras van gemaakt. Als ze daarop sliep, met haar olijfgroene legerdeken strak om zich heen getrokken, had ze bijna het gevoel dat ze

thuis was. De beste nachten waren die waarin de regen op het dak van het huisje kletterde en de warmte van haar bed haar een behaaglijk, knus gevoel gaf. Het vervelende was alleen dat ze, wanneer ze zich eenzaam, verveeld of gestrest voelde, de neiging had de luchtkussentjes van haar matras te laten klappen.

Nu, hier in haar kuil, hoorde ze een mannenstem iets zeggen, en daarna hoorde ze een schot. Ze herkende het als een pistoolschot, hoewel het niet hard was. Het klonk als *Bwap!*, net als een nietpistool. Ze stond op, voelde zich veilig genoeg in het duister, want haar hoofd kwam maar net boven het onkruid uit.

Een lange man met blond haar stond gebogen over een andere man, die op zijn rug op het betonnen pad lag. Het gezicht van de lange man was haar kant op gekeerd en ze zag dat het een knap gezicht was. Hij richtte het pistool en schoot de andere man nog twee keer in het hoofd. *Bwap! Bwap!* Het pistool had een opvallend dikke loop. Een geluiddemper? Die had ze alleen in films gezien.

Een ijskoude afrekening, dacht Trey. Ze huiverde, verloor even haar evenwicht maar herstelde zich weer. Ze ging op een brok beton staan, verloor opnieuw haar evenwicht en herstelde zich opnieuw. En ze maakte daarbij net genoeg geluid om de

aandacht van de schutter te trekken.

Zijn hoofd kwam omhoog en hij zag haar – zag het licht weerkaatsen op haar gezicht – bracht het pistool omhoog en loste snel achter elkaar twee schoten op haar. Ze zag de korte vuurpluimen uit de loop komen maar hoorde de kogels niet langs zich heen fluiten want ze was al in beweging, ze rende door het oerwoud van onkruid en over de betonnen paden om zo snel mogelijk uit de buurt van het pistool te zijn.

Ze rende net een fractie langzamer dan ze gedaan zou hebben als ze haar handen vrij had gehad, maar een alcoholistische zwerfster zou nooit een

halfvolle fles wijn achterlaten, niet als dat niet echt nodig was.

Achter zich hoorde ze wild geritsel. Trey viel, redde haar fles door te rollen, krabbelde overeind, keek achterom en schrok toen ze zag dat haar achtervolger haar tot een meter of vijftien was genaderd. Ze rende door, half struikelend, hoorde hem vallen en vloeken, rende weer door en viel zelf. ‘Verdomme!’ riep ze toen de fles brak, maar toen ze omkeek, zag ze hem weer en was hij nog dichterbij gekomen. Ze zag hem weer vallen, rende een paar stappen door in het duister dat haar omhulde als zwart fluweel, keek achterom, zag hem rennen, nog maar tien

meter achter haar en steeds dichterbij komend...

Hij bleef staan, schoot weer op haar en ze dacht dat ze de kogel door haar haar voelde gaan. Hij schoot nog een keer en stond nu zo dichtbij dat ze zich niet kon voorstellen dat hij haar miste, maar dat deed hij wel. Schieten tijdens het rennen was moeilijk en hij was blijkbaar niet getraind.

Maar hij zou haar wel te pakken krijgen. Ze viel weer, voelde de steentjes die haar knieën openhaalden en toen was hij bij haar. Ze stak haar hand in haar zak. Een radeloze Mexicaanse zwerver in Los Angeles had zijn allerlaatste bezit verkocht

om een beetje eten te kunnen kopen en had haar zijn knipmes met een vijftien centimeter lang lemmet en een heft van geel plastic verkocht voor zes dollar. Ze droeg het al twee jaar bij zich, meer voor het idee dan als wapen, maar nu haalde ze het uit haar zak, liet het bijna vallen, drukte op de knop, zag het lemmet tevoorschijn springen en draaide zich wanhopig om, nog niet bereid te sterven...

De man stond vlak bij haar, nog geen meter van haar vandaan, richtte zijn pistool op haar en haalde de trekker over... en er gebeurde niets.

‘Shit,’ zei hij, bijna op conversatietoon.

Trey ging hem te lijf met het mes. Ze hield niet van vechten maar was er ook niet slecht in. Helemaal niet slecht voor een vrouw van haar grootte. En ze wist ook hoe ze moest schreeuwen. ‘Ik snij je hele klotegezicht open, klootzak!’ schreeuwde ze en ze haalde naar hem uit. Hij bracht de hand met het pistool omhoog om haar af te weren en ze sneed zijn onderarm open, en toen hij een kreet slaakte en achteruitdeinsde, richtte ze haar volgende aanval op zijn gezicht.

Hij keek om zich heen, deinsde verder achteruit en zei: ‘Ik krijg jou nog wel.’ Toen draaide hij zich om en werd half lopend, half rennend door het duister

opgeslokt, terug naar de lichtjes van Garfield Avenue.

Er ging een minuut voorbij en toen nog een. Trey kon haar eigen hart horen bonken en hoorde haar schorre, gejaagde ademhaling terwijl ze naar lucht hapte. Op het braakliggende terrein tussen Garfield Avenue en de haven werd een auto gestart en ze zag de achterlichten, langwerpige en verticaal, met kleinere lichtjes eronder, als twee rode uitroeptekens.

Ze keek om zich heen en zag dat ze maar een meter of dertig van de haven was verwijderd. Haar vlucht, met al dat vallen

op het ruwe terrein, had nauwelijks iets voorgesteld. Ze probeerde nog steeds op adem te komen en voelde haar hele lichaam trillen van de adrenaline toen ze langzaam terugliep naar de haven. Het mes voelde kleverig aan in haar hand; dat moest bloed zijn, dacht ze. Met de muis van haar andere hand klapte ze het lemmet dicht waarna ze het mes in haar jaszak liet glijden en haar handen afveegde aan haar broek.

Toen ze bij het pad naar de graanloods kwam, hurkte ze neer in het onkruid en zocht de omgeving af. Er was nergens iemand te zien, alleen de donkere gestalte die doodstil op het beton lag. Na

een tijdje kwam ze bang maar vastberaden uit het onkruid tevoorschijn en sloop op de gestalte af als een hongerige kat op zoek naar een lekker hapje.

‘Alles oké met je?’ riep ze naar de gestalte. Domme vraag. De man met het leren jack was hartstikke dood; dat wist ze heel goed. Ze had gezien dat hij in zijn hoofd werd geschoten. Hij lag onbeweeglijk op het beton, met zijn benen gespreid, als een reusachtige pressepapier, een in leer gehuld aanbeeld.

Ze hurkte naast hem neer en schoof haar hand onder zijn bil om te voelen of hij een portefeuille bij zich had. Ze voelde een verdikking rondom zijn middel, maar

geen portefeuille. Daarna doorzocht ze de zakken van het jack, vond zijn portefeuille en stak hem in de reistas die naast hem op de grond lag. Ze keek weer om zich heen en trok zich toen terug in het veilige duister van de graanloods, maar haar gedachten gingen terug naar de verdikking die ze om het middel van de man had gevoeld.